

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars III. Sub Cælestino papa I. anno CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

Epistola Cyrilli ad Acacium Melitenae episcopum, qui de eo conquestus
erat per epistolam, quod consensisset orientalibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15241

Rom. 8.

Scribit & diuinus Paulus: *Qui autem in carne sunt, Deo placere non possunt. Vos autem in carne non estis, sed in spiritu; si tamen Spiritus Dei habitat in vobis. Si quis autem Spiritum Christi non habet, hic non est eius.* Quod autem nonnulli ex eis, qui recta peruertere solent, voces meas detorquent ad id quod eis videtur; istud sanctitas tua non miretur, cum sciat, cuiusuis hæreseos sectatores ex diuina scriptura sui erroris occasiones colligere, ea quæ per Spiritum sanctum recte dicta sunt, peruersa intelligentia corumpendo; atque ita inextinguibilem flammam super capita sua congerendo. Quia vero didicimus, quosdam orthodoxam præclarissimi patris nostri Athanasii epistolam, quam ad beatum Epictetum scripsit, adulteratam deprauatamque edidisse, multoque grauius hinc lædi; rati hoc vtile & necessarium fratribus fore, ex vetustis exemplaribus, quæ sincera incorruptaque apud nos extant, exempla ad sanctitatem tuam transmifimus. Vale.

Ἰησοῦς μετὰ δὲ καὶ ὁ θεῶς πῶς Πάυλος· οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες, θεῶς δεξιῶν οὐ δύνανται. ὑμεῖς ὅ ἐν ἐσὲ ἐν σαρκὶ, ἀλλ' ἐν πνεύματι, εἴητ' πνεῦμα θεοῦ οἰκῆ ἐν ὑμῖν. εἰ δὲ ἕως πνεῦμα Χριστοῦ ἐκ' ἐγὼ, ὅσα ἐκ' ἐστὶν αὐτῶν. ὅταν δὲ ἕως τῆς τῶ ὁρτὰ διασσεύειν εἰσώδων τὰς ἐμας παρατρέπωσι φωνὰς εἰς τὸ αὐτοῖς δοκοῦν, μὴ θαυμαζέτω τὸ τοῦ ἐμοῦ ὁσιότης, εἰδὴ αὐτῶν, ὅτι καὶ ὁ ἀπὸ πάσης ἀίρεσις ἐκ τῆς θεοπνεύσου γραφῆς τὰς τῆς ἑαυτῶν πλάνης συλλέγουσιν ἀφορμὰς, τὰ διὰ τοῦ ἀγίου πνεύματος ὁρθῶς εἰρημνῆρα, τῆς ἑαυτῶν κακονοίας ὡραφθεύροντες, καὶ τῆς ἰδίαις ἑαυτῶν κεφαλῆς τὴν ἀσβεστον ἐπαντλοῦντες φλόγα. ἐπειδὴ δὲ μεμαθήκαμεν, ὅτι καὶ τὴν πρὸς μακάριον ἐπίκτητον Ἰησοῦν τὴν πανθὴ φήμου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου, ὁρθοδόξως ἔχουσαν, ὡραφθεύραντες ἕως ἐκδεδώκασι, ὡς ἐντεῖθεν ἀδικεῖσθαι πολλοῖς, διὰ τοῦτο χηρῶν καὶ ἀναγκαῖον Ἰησοῦσι τοῖς ἀδελφοῖς, ἕξ ἀπυγράφων δεξιῶν τῆς παρ' ἡμῖν, καὶ ἀπλῶς ἐχόντων, ἀπετείλαμεν τὰ ἴσα τῆς ὁσιότητι. Ἐρρώσω.

ANNO CHRISTI 431.

EPISTOLA CYRILLI

ad Acacium Melitenæ episcopum, qui de eo conquestus erat per epistolam, quod consensisset orientalibus.

Domino meo dilecto fratri & comministro Acacio, Cyrillus in Domino salutem.

C. XXXV. **R**ES sane dulcis & commendabilis est fratribus salutatio, & maximo æstimanda apud

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

πρὸς Ἀκάκιον Ἰησοῦσι Μελιτινῆς, μεμψόμενον αὐτὸν δι' Ἰησοῦν, ὡς συνδέμενον τοῖς ἀνατολικοῖς.

Τῷ κρείω μου ἀγαπητῷ ἀδελφῷ & συλλειτουργῷ Ἀκακίῳ Κύριλλος ἐν κρείω χεῖρειν.

ΧΡΗΜΑ μὲν ἀδελφοῖς ἡ πόσις ἡ γλυκὴ τε καὶ ἀξία, καὶ τοῦ παντὸς ἀξίον λόγου ὡρα γέ

ANNO CHRISTI 431.

τοῖς θεράφροσιν ἀληθῶς ἡλιώται δὲ
 φημι, τῶν ὁμοπίστοις τε καὶ ὁμοψύ-
 χους ἀδιαλείπτως ἐπιείκελαι ποδο-
 δραῖν, οὐδενὸς ὄντος ἐμποδῶν, οὔτε
 μὴ αἰακόπιοντος πλὴν εἰς γὰρ τὸ θερ-
 μῶν ἐφείν τε καὶ παρορμίαν. ἀλλ'
 ἔδει ὅτε βασιλεύει καὶ οὐχ ἐκδοσιν
 ἡμῶν ἢ τῶν τῆ μεταξὺ διασημάτων
 τὸ μήκος, ἢ τῶν τῆ γράμματος δια-
 κομιστῶν ἐκ σαπῆς. καμρόδ δὲ τὸ δύ-
 ναται παρορμῆν εἰσφέροντος, ἡ-
 ρεμα * παρορμῆς ποιῆσαι παρορμῆς
 τὸ παρῶμα, καὶ * τοῖς οὕτω τερπο-
 σήτοις ἀσμεῖως ἐπιπιδᾶν. ἡδεῖς δὴ
 οὐδ' ἄρα ἐπὶ τοῖς παρὰ τῆς σῆς τελεί-
 οτητος ἀπεσαλμῶν, καὶ τεταυμακῶς
 πλὴν διάδεισιν, δὴν ὡρίστω τῆς τῶν ἐκ-
 κλησιῶν εἰρήνης καὶ ἀμειλύσαι τῶν
 ἔθρον, ἕκαστὰ τε ὅπως γέρονε διει-
 πῆν.

Ο ἡσέβετατος καὶ φιλόχρηστος
 βασιλεύς, πλὴν ὑπὲρ τῶν ἀγίων ἐκ-
 κλησιῶν φρονήδα πλείω ὅστω καὶ
 ἀναγκαίω ποιούμενος, οὐ φορητῶν
 ἡγεῖτο πλὴν πούτων διχόνοισιν. μετὰ
 περὶ ἡμῶν πόνω τῶν ἡλαβέσα-
 τον καὶ θεοσεβέσατον ἐπίσκοπον τῆς
 ἀγίας Κωνσταντινουπολιτῆν ἐκκλησίας
 Μαξιμιανῶν, καὶ ἑτέροις δὲ πλείστοις
 τῶν αὐτῶν κατεκλημῶν, πῖνα δὴ
 ἔθρον ἐκ μέσου μὲν γήσοιτ' αὐτῶν
 ἐκκλησιῶν ἐκ διαφορᾶ, κεκλήσον-
 ται δὲ παρὸς εἰρήνω τῶν τῶν τῶν
 ἱεροουργῶν μυστηρίων, διεσκέπτετο. τῶν
 δὲ ἑφασκον, ὡς ἐκ αὐτῶν γήσοιτο
 τῆς ὅτε, οὐδ' ἀν' εἰς ὁμοψυχίαν
 ἔλθοισιν πλὴν παρὸς ἀλλήλοις οἱ παρὸς
 ὁ λόγος, μὴ παρὰ ἀνατίλαντος αὐτοῖς,
 καὶ αἰονεῖ παρὸς ἐκκομισμένου τῆς σω-
 δέσμου τῆς ὁμοψυχίας ἐκ ὁμοπιστίας.

vere prudentes : iisque qui e-
 iusdem sunt animi & fidei, cum
 nihil alioqui occurrit quod im-
 pediat, feruensque hoc deside-
 rium impetumve sistat, eniten-
 dum esse censeo, ut id assidue
 praesent. At saepenumero vsu
 venit, ut vel inuitis nobis, aut
 longa loci distantia, aut tabel-
 larium infrequentia, bonum
 istud inuideat. Cum vero tem-
 pus salutandi facultatem offert,
 tum ea res pro insperato iucun-
 doque lucro habenda est, & ad
 vota adeo exoptata libenter est
 accurrendum. Maiorem itaque
 in modum sanctitatis tuae literis
 laetitia affectus sum, & admira-
 tus affectionem animi tui, arbi-
 tratus sum pacatarum ecclesia-
 rum rationem & modum in-
 tegrityati tuae ordine panden-
 dum, singulaque ut gesta sunt,
 indicanda esse.

Religiosissimus & Christi a-
 mantissimus imperator quod
 plurimam & necessariam san-
 ctarum ecclesiarum curam ge-
 reret, illarum dissensionem in-
 tolerabilem iudicabat. Ad se er-
 go accersens reuerendissimum
 pientissimumque ecclesiae Con-
 stantinopolitanæ episcopū Ma-
 ximianum, ac alios non pau-
 cos, qui pro tempore ibidem
 comperiebantur, serio cum il-
 lis consultabat, quonam pacto
 ecclesiarum dissidium e medio
 tolli, diuinorumque mysterio-
 rum ministri ad concordiam &
 pacem possent redigi. Illi vero
 non aliter vnquam id fieri posse,
 neque prius illos, de quibus a-
 gebatur, in concordia venturos
 aiebant, quam vnanimittatis &
 consonæ fidei vinculum iis præ-
 fulgeret, & quasi præferretur:

* τῶν ἡσέβε-
 τῶν
 * τῶν ἡσέβε-
 τῶν

ANNO CHRISTI 431.

& oportere aiebant, vt pientissimus Ioannes Antiochenus anathematizaret Nestorii dogmata, ac scripto illius depositionem approbaret. Episcopum vero Alexandrinum priuatas offensiones obliuioni traditurum, & contumelias, licet eæ grauissimæ & maxima extitissent, quas Ephesi perpeffus fuerat, propter caritatem nihili facturum. Cum itaque religiosissimus imperator iis assentiret, magnamque ex eo consilio voluptatem caperet, missus est, qui hoc ipsum perficeret, dominus meus præclarissimus tribunus & notarius Aristolaus. Posteaquam vero orientalibus regum decretum expositum est, & tamquam factum ex eorum episcoporum sententia qui Constanti-nopoli aderant; consilio nescio quo apud sanctissimum piissimumque Berrhœensem episcopum Acacium congressi, scribi ad me curarunt, conuentionis modum, id est, sanctarum ecclesiarum pacis, nisi eo modo quem ipsi præscriberent, fieri non debere. Erat autem ea petitio grauis ac molesta. Volebant enim ea omnia aboleri, quæ vel epistolis, vel tomis, vel libris euulgaue-ram, & soli fidei, quæ a sanctis patribus nostris Nicææ edita fuerat, consentire. Ego vero ad ista ita rescripsi: Expositioni fidei, quam Nicæni patres ediderunt, adhæremus omnes, nihil prorsus eorum quæ in ipsa continentur, labefactantes: sunt enim ea omnia recte inculpatæque tradita, neque tutum est, post illam fidei editio-

Ἐφαπὸν τε, ὅπ[ο] τῆς θεοσεβείας ἔμ-
πλεον Ἐπίσκοπον Ἰωάννην Ἐπι-
χρίας ἀναθεματίσαι διὰ τὰ Νεστορίου
δόγματα, καὶ ἐγγράφως ὁμολογήσαι
τὴν καθάρεισιν αὐτοῦ. καὶ, τὸ γε ἤκου,
εἰς λύπας ἰδίας, ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας
Ἐπίσκοπος ἀμνημονήσας τε διὰ τὴν ἀ-
γάπην, καὶ παρ' οὐδὲν ἠγήσεται τὸ
ὑβριεῖσθαι καὶ τὴν Ἐφεσίων, καὶ τοι-
παργάλεπόν τε καὶ δύσοισον ὄν. σωμα-
νέσαντος πίνω, καὶ ἠδέντος ἀγαθὸν Ἐπι-
τύτοις τῆ βίσεβείας του βασιλέως, ἀπε-
σάλη αὐτὸ τῆτο καθ' ὅρων ὁ κύ-
εὐός μου ὁ θαυμασιώτατος τελεθο-
νος καὶ νοτάριος Ἀριστόλαος. ἐπειδὴ δὲ
τοῖς καὶ τὴν ἑώραν τὸ βασιλικὸν ἐνεφα-
νίσθη θέασισμα, ὡς μὲν γνώμης γε-
ρονός τῆν ἀρεθέντων Ἐπισκόπων κατὰ
τὴν μεγάλην Κωνσταντινούπολιν, ἐκ
οἰδ' ὁ, ἡ σκοπήσαντες, σὴν ἠχθησαν
μὲν πρὸς τὸ ὀσιώτατον καὶ θεοσεβέ-
σατον τῆς Βεβροιαίων Ἐπίσκοπον Ἀκά-
κιον, γράψαι τε πρὸς με πρὸς δευτε-
σαν, ὅπ[ο] τὸ συμβάσως ἔχον, ἠτοι-
τῆς εἰρήνης τῆν ἀγίων ἐκκλησιῶν,
οὐχ ἔσως χυεῖσθαι πρὸς ἡμῶν, εἰ μὴ
κατὰ τὸ αὐτοῖς δοκῶν. ἡ δὲ δὴ ἀρα
τῆτο φορηκὸν καὶ βαρὺ τὸ ἀίτημα.
ἠδελον γὰρ ζῶρησαι μὲν σύμπαντα
τὰ παρ' ἑμοῦ γραφέντα ἐν τε Ἐπιστο-
λαῖς, καὶ τόμοις, καὶ βιβλίοις, μόνη
δὲ ἐμείνη σωθεῖσθαι τῆ ἐν Νικαῖα
πρὸς τῆν ἀγίων ἡμῶν πατέρον ὀρι-
θεῖση πίστι. ἐγὼ δὲ πρὸς ταῦτα γέ-
γραφα, ὅπ[ο] τῆ μὲν ἐκδέσις τῆς πίστεως,
τῆ ὀριθεῖση παρὰ τῆν ἀγίων πατέ-
ρον κατὰ τὴν Νικαῖαν πόλιν, ἐπό-
μεθα πάντες, οὐδὲν τὸ παράπαν τῆν
ἐν αὐτῇ κειμένων * πρὸς σαλεύοντες.
ἔχῃ γὰρ πάντα ὀρθῶς καὶ ἀλήθως,
καὶ

* πρὸς σα-
λεύοντες.

ANNO CHRISTI 431.

* εως

* πρὸς

* αὐτῶς

* ἡ παρ-
 ἔως ἡμεῶν

καὶ τὸ πρὸς ἐργον ἐπιμετῶ ἐκείνῳ ἐκ
 ἀσφαλῆς· ἃ δὲ γεγράφαμεν ὁρθῶς
 κατὰ τῆς τοῦ Νεστορίου δυσφημιῶν,
 οὐδεὶς ἡμᾶς ἀναπίστος λόγος, ὡς ἐκ
 εὐγερότατον, εἶπεν· ἡμεῶν δὲ μάλ-
 λον, αὐτοῖς κατὰ γὰρ τὸ δόξαν καὶ τῶν
 δισσεβασάντων καὶ φιλοχρίστῳ βασιλεῖ,
 καὶ αὐτῆ δὲ τῆ ἀγία συνόδῳ τῆ καὶ τῶν
 Εφεσίων πόλιν συνανακηρυχθέντων,
 * ποιῆσαι μὲν δόκησιν τῶν τῆ τῆ
 σωτήρος δόξῃ μεμαρτυρημένων, ἀναθε-
 ματῶν δὲ καὶ τῶν ἀνοσιῶν αὐτῶν δυσφη-
 μίας, ὁμολογήσαι τε τῶν καθεύρεσιν
 αὐτῶν, καὶ σιωπῆσαι τῆ χρονομία τῆ
 ὁσιωτάτου, καὶ δεσσεβασάντων Ἐπισκό-
 που Μαξιμιανῶν. Τούτων τοίνυν αὐ-
 τοῖς τῆς γραμμῶν δόξῳ δέντων, πε-
 πύμασαν εἰς τῶν Ἀλεξανδρείῳ τῶ
 ὕλαβασάντων καὶ θεοφιλέστων Ἐπισκο-
 που Παύλον τῆς Ἐμισιῶν· πρὸς ὃν
 πλείοσι μὲν ὅσοι καὶ μακροὶ γερότασι
 λόγοι πρὸς τῆ καὶ τῶν Εφεσίων ἀνό-
 μως καὶ οὐ καθεύρεσιν εἰρημύων τε
 καὶ πεπραγμένων. ἐπειδὴ δὲ τούτων
 ἀμνημονήσαντες, τῆς ἀναγκασιότερον
 ἔχουσαι μάλλον ἐχρῆν σπουδασμά-
 των, ἡσθῶν, εἰ Ἐπισκομίζεται γραμ-
 ματα τοῦ δεσσεβασάντων Ἐπισκόπου
 Ἰωάννου. εἶτα ἐμοὶ παρεκόμεσιν Ἐπι-
 σκότῳ, ἃ μὲν ἐχρῆν ἔχον ἐκ ἔχου-
 σαν, ἡσθῶν δὲ μάλλον οὐ
 κατὰ ὃν ἐστὶν ἔχον· παροξυσμοδ γὰρ,
 οὐ παρακλήσεως ἔχον δυνάμιν. καὶ
 ταύτῳ οὐ παρεσκάμην· καὶ τοι γὰρ
 δεόν τῶν δόξῳ τῶν ἐμῶν κατὰ
 ρητέσων λύπην τῶν Ἐπί γε πῶς φθά-
 σαι, καὶ πρὸ αὐτῶν γερότασι καὶ τῶν
 Εφεσίων· καὶ διαφόρως ἔφασκον
 * παρῶξ ὡδα κατ' ἐμοδ, δια τοι
 ζῆλον ὅτι ὑπὸ τῆς ἰερόν δογμάτων.
 Concil. Tom. 6.

nem, quidquam adhuc curiosius tractare. Quæ vero recte contra Nestorii blasphemias scripsimus, ea eiusmodi esse, ut nulla nobis ratione persuaderi possit, ut recte scripta esse negemus. Opus proinde magis esse, ut ipsi iuxta pientissimi Christique amanti imperatoris decretum: imo vero sanctæ Synodi Ephesinæ sanctionem, illum qui contra saluatoris Christi gloriam pugnavit eiicerent, impiasque illius blasphemias anathemate infectarentur, eiusque depositioni consentiret, ac sanctissimi piissimique episcopi Maximiani ordinationem approbarent. His itaque literis sibi redditis, miserunt Alexandriam religiosissimum & piissimum episcopum Paulum Emisenū, cum quo diu multumque de iis rebus disserui, quæ Ephesi præter ius & officium dictæ factæque fuerant. Quia vero istis obliuioni contraditis, iis potius curis insistendum videbatur, quæ maioris momenti ac ponderis erāt; interrogavi, num quid literarum a piissimo Ioanne episcopo attulisset: mox ille epistolam reddidit, non ea quæ debebat, habentem; sed potius non quo conueniebat modo dictatam. Complectebatur enim irritationis vim potius, quam exhortationis. Hanc itaque non acceptavi. Nam cum meam animi ægritudinem, qua fueram affectus ex iis quæ præcesserant, & ab ipsis Ephesi facta fuerant, excusatione aliqua demulcere debuissent, tantum abest ut id fecerint, ut se quoque propter sacrorum dogmatum zelum iure optimo mihi succensuisse dicerent. Sf

At ex me audiebant, nec diu-
inum zelum ipfos mouisse, nec
quod pro veritatis dogmatis pu-
gnarent, aciem aduersum me
componere: sed quod hominū
assentationibus locum darent,
ac eorum qui tunc potentes vi-
debantur, amicitias sibi conci-
liarent. Verumtamen cum reli-
giosissimus episcopus Paulus pa-
ratum se diceret Nestorii blas-
phemias anathematizare, scri-
ptoque in illius depositionem
consentire, atque id pro omni-
bus, & tamquam ex communi
omnium orientalium religiosif-
simorum episcoporum persona
sele facere affirmaret; infere-
bam rursus, chartam ab ipso
prolapsam ipsi soli ad hoc suffi-
cere, vt in omnium nostrum
communione reciperetur:
modis autem omnibus opus ef-
se affirmabā, vt religiosissimus
reuerendissimusq; Ioannes An-
tiochenus episcopus scriptam
his de rebus confessionem ede-
ret. Id quod iam factum est; ces-
savitque quod ecclesias disiun-
gebat, & a se inuicem diuelle-
bat. Verum nullatenus dubium
erat, fore vt Nestorii blasphemiarum propugnatores inuidia
extabescerent, vbi primum san-
ctarum ecclesiarum pax redin-
tegraretur. Quibus sane eius-
modi quidpiam accidisse vide-
tur mihi, cuiusmodi illis vsu
venire solet, qui cum natate
nesciant, e nauī tamen subito
prolapsi sunt. Hi enim postea-
quam mergi incipiunt, pedes
manusque hac illac incompo-
sitate iactant, retinendæque vitæ
cupidi, quidquid in manus for-
te venerit, id temere arripiunt
miseri. An non vere dici potest,

ἀλλ' ἦκουον, ὅτι οὔτε ὁ ζῆλος αὐ-
τοῦ κενήκεν ὁ θεῖος, οὔτε τῆς τῆς
ἀληθείας δογμάτων ὑπερμαχόμε-
νοι συνεφρόνηστο κατ' ἐμὸν, ἀλ-
λά τῆς αἰθερότων εἰσαυτες κολα-
κείαις, καὶ τῆς τῆς ἰσχυρότων τὸ τι-
μικὰ δὲ φιλίας ἐφ' ἑαυτοῖς ἀρπά-
ζοντες. ὁμοίως τῆς θεοσεβείας τοῦ Παύ-
λου ἐπισκόπου φάσκοντος, ἐπιμίως
ἔχον ἀναθεματίζειν τὰς Νεστορίου
δυσφημίας, καὶ ὁμολογεῖν αὐτῷ πλεὺς
καταίρεσιν ἐγγράφως, καὶ ποδ-
πο δρᾶν ὑπερ πάντων, καὶ ὡς ἐκ
προσώπου πάντων τῆς κατὰ πλεὺς ἀνα-
τολίης θεοσεβείων ἐπισκόπων, * αἰ-
πινώεσθαι λέγων, (Ϟ) παρ' αὐτῷ
προνομιζόμενον χάριτιν πρὸς τὸ
τυ, δεκτέον αὐτῷ μόνῳ πρὸς τὸ
χρῆσθαι τυχῶν τῆς πρὸ πάντων ἡμεῶν
κοινωνίας. διεβεβαίουμην δὲ, ὅτι
πάντως τε καὶ πάντῃ ἐγγράφῳ (Ϟ) ὁμο-
λογίῳ πρὸς τούτων ἐκδέσθαι προσή-
κει (Ϟ) ἀλαβέσασθαι καὶ θεοσεβείας
τοῦ τῆς Ἀντιοχείων ἐπισκόπου Ἰωάν-
νου· ὃ δὲ καὶ γέγονε· καὶ πέπτω-
ται τὸ μεσολαβοῦν, καὶ ἀποφοι-
τῶν ἀλλήλων ἀναπειθῶν τὰς ἐκκλη-
σίας, ἀλλ' ἡμεῖς οὐδαμῶθεν ἀμφίβο-
λον, ὅτι τῆς Νεστορίου δυσφημιῶν
ἐδὴ ὑπασινας καταθήξεν ἐμελλε
τῆς ἀγίων ἐκκλησιῶν εἰρήνη. καὶ
μοι δοκοῦσι τοιοῦτον ἔπαθεῖν, ὅποι-
όν τι συμβαίνειν ἔδος ποῖς νήχεσθαι
μὲν ἐκ εἰδοσι, * νεῶς γε μὲν ἀδδ-
κῆτως ἀπολιδοῦσιν· οἱ ἐπειδὴν
καταπνίζονται, πόδας τε καὶ χεῖ-
ρας ὡδὲ κἀκείσε διαρριπιώματος ἀ-
τάκτως, ποδὸν ὄρα τυχόντες ἀπλῶς
ἐπιδράθοντα, φιλοψυχώτες (Ϟ)
δείλαμοι. ἢ ἐκ ἀληθείας εἰπεῖν,

ANNO
CHRISTI
431.* αἰνι-
στικῶς,

ANNO
 CHRISTI
 431.

ὡς πεδουρίβλωται λίαν, ἐκπεσόντες, καὶ
 μεμονωμένοι, καὶ ἐξωγερονότες τῆς ἐκ-
 κλησιῶν, ἀς ἐνόμιζον ἔσεσθαι πρὸς
 ἑπικουρίαν αὐτοῖς; ἢ ἐκ ἀγάλλοισι,
 καὶ τὸ οὐ φορητῶς, ἀποπηδώντας
 αὐτῶν τῶν ἡπατημένων ὀρεσῶντες, καὶ
 λοιπὸν ἀνδρῆφοντας εἰς ἀλήθειαν τῶν
 ταῖς αὐτῶν βεβήλοις καυνοφω-
 νίας οἰονείπως ἐκμεμεθυμένους; καὶ
 ποι φαίη τις αὐτοῖς, καὶ λίαν ἑπὶ
 καυροῦ, τὸ διὰ τῆς τῆς παροφίτου φω-
 νῆς· σωθήσθε, καὶ σωθήσθε τὸ
 ἔθνος τὸ ἀπαίδετον, πρὸς τὴν γῆν ἔσθαι
 ὑμᾶς ὡς αὐτὸς παραπορόμενος. [Ⓞ]
 διὰ τὴν γῆν γερόνασιν ἀλλοτριῶν ἐμέ-
 των παρὰσπι, ἐκ ἀιζώνοντα δὲ ποῖς
 ἔστου βορβόροις ταῖς ἑαυτῶν καρδίας
 καταμιμώντες; [Ⓞ] καὶ φοῖ ἀκούσα-
 τε, καὶ [Ⓞ] τυφλοὶ ἀνάβλεψατε ἰδεῖν.
 φρονήσατε πρὸς τὴν κρείου ἀληθῆ·
 καὶ ἐν ἀπλότη καρδίας ζητήσατε αὐ-
 τῶν. ποῖα γῆν γῆρα πολυπλόκων ὑμῶν
 διρεμάτων, καὶ λόγων διεστραμμένων;
 ἢ πλὴν ἐπὶ βίβλιν πειυβέζοντες πελ-
 βον, καμπύλας ποιεῖτε ταῖς ἑαυτῶν
 ἑσθλαῖς; νεώσατε ἑαυτοῖς νεώματα,
 καὶ μὴ σπείρετε ἐπὶ ἀκαύθαις. ἀλύον-
 τες γῆν, ὡς ἐφλω, ἑπὶ τῇ εἰρμῇ τῆς
 ἀγίων ἐκκλησιῶν, τῶν μὴ ἀσχομέ-
 νοις τὰ ἴσα φρονεῖν αὐτοῖς, κακουρ-
 γοῦσα διασύροισι, καὶ καταγορβίοισι
 πικρῶς τῆς ἀπολογίας τῆς ἀγίων ἑπι-
 σκόπων, τῆς δὲ τῆς ἐώας φημί· εἶ-
 τα πειυβέζοντες αὐτῶν πρὸς τὸ ἑαυ-
 τοῖς ἠδὲ τε καὶ φίλων, καὶ νοουῶντες ἐκ ὀρ-
 θῶς, ἐκ ἀπαίδετων γῆν ἀσὶ * ταῖς
 Νεστορίου κενοφωνίας. συγκαταψέ-
 ροισι δὲ καὶ ἡμαῖς, ὡς οἷς ἠδὴ γερε-
 φαμεν, πεφρονηκότας τὰ ἐνδωπία.

* τὴν Νε-
 στορίου
 κενοφω-
 νίας.

eos vehementer perturbatos
 consternatosque esse, quod se
 desolatos, & extra eas ecclesias
 eictos pullosque animaduer-
 tunt, quas sibi adiumento futu-
 ras sperabant? Quid? an non
 indignissime ferunt, cum vident
 quos seduxerant, profanisque
 suis vocū nouitatibus quodam-
 modo temulentos reddiderant,
 a se resilire, & iam ad verita-
 tis sobrietatem redire? Atqui
 peropportune illis obiici potest
 quod prophetica voce proditum
 extat: *Congregamini, in-*
quit, & colligamini gens ineri-
ditā, antequam efficiamini veluti
flos transiens? Vt quid enim alic-
 norum vomituum facti sunt pa-
 rasiti? nec pudefiunt alieno cœ-
 no sua ipsorum corda defœdân-
 tes? *Surdi audite, & cæci ut vi-*
deatis suspicite. Sentite de Domi-
no quæ vera sunt, & in simplicita-
te cordis quarite illum. Quæ enim
 vobis est multiplicium adinuen-
 tionum & peruersarum opinio-
 num vtilitas? vt quid rectam vi-
 tuperantes semitam, incuruas
 facitis vestras orbitas? *Nouate*
vobis ipsis noualia, & nolite se-
minare inter spinas. Quandoqui-
 dem vehementer propter san-
 ctarum ecclesiarum pacem, vt
 dixi, consternati, eos qui ea-
 dem cum ipsis sentire nolunt,
 malitiosissime lacerant, sancto-
 rumque episcoporum, orien-
 talium inquam, apologiam non
 absque amarulentia profcîn-
 dunt, eamdemque ad id quod
 sibi gratum amicumque est de-
 torquentes, praeque interpre-
 tantes, a Nestorii * vocum no-
 uitatibus non abhorre con-
 tendunt. Quin & nos quoque

Soph. 2.

Isa. 42.

Sapient. 1.

Prover. 4.

Ierem. 4.

* vanitati-
 bus

vna vituperant, quasi iis quæ iam scripsimus, contraria senserimus.
 Concil. Tom. 6.

Sf ij

Intelligo vero & hoc quoque illos nobis obiicere, nempe quod fidei expositionem, siue nouum symbolum receperimus, quasi vetus illud venerandumque aspernati. At *stultus quidem stultia loquetur, & cor illius vana meditabitur.* Illud tantummodo dicimus, nos neque nouam fidei expositionem ab villo exegisse, neque ab aliis innouatam admisisse. Sufficit enim nobis diuina scriptura, sanctorumque patrum prudentia, & symbolum fidei ad omnia recta dogmata apte riteque concinnatum. Quia vero sanctissimi orientales episcopi cum Ephesi essent, a nobis dissentiebant, eaque de causa, quasi blasphemiarum Nestorii laqueis irretiti tenerentur, suspecti erant; vt eo crimine se liberarent, inculpatæque fidei amatoribus per omnia satisfacerent, ac Nestorianæ impietatis se expertes esse ostenderent, apologiam composuerunt, & id quidem admodum prudenter, tantum abest vt hoc istorum factum aliqua omnino nota aut reprehensione dignum videatur. Quid enim, si ipse Nestorius eo tempore, quo a nobis omnibus illi proponebatur, oportere vt sua ipse dogmata condemnaret, veritatemque amplecteretur, scriptam iis de rebus confessionem exhibuisset, quispiam dicturus erat, illum nouum fidei symbolum nobis conscripsisse? Quid igitur temere conuictiis insectantur sanctissimos Phoeniciæ episcopos, eorum consensum nouum symbolum appellantes, quem illi vtiliter & necessario ediderunt, vt ni-

1/a. 32.

μανθάνω δὲ, ὅτι κἀκείνοι φασίν· ὅτι πίστεως ἐκδέσιν, ἢτοι σύμβολον καινόν, δεχόμενος κατεδέξαμεθα, τὰ γὰρ τοῦ δεχόμενου ἐκείνου καὶ σεπτόν ἀπιδέσασιν. καὶ ὁ μὲν μαρτὸς μωρὰ λαλήσας, καὶ ἡ καρδία αὐτῆς μάταια νοήσας. πλὴν ἐκείνου φησὶν· οὐ πίστεως ἐκδέσιν ἐξήλωται παρὶ ἡμῶν ἕνεκα, * ἢ γὰρ καινοποιηθεῖσαι ἄρα ἐτέρον κατεδέξαμεθα· ἀπολογία γὰρ ἡμῶν ἡ θεοπνεύματος γραφή, καὶ τῶν ἀγίων πατέρων ἡ νῆψις, καὶ τὸ πρὸς παντοπιῶν τῶν ἐχόντων ὁρθῶς ἐκπεπονημένον τῆς πίστεως σύμβολον. ἐπειδὴ δὲ ἦσαν ὁ κατὰ τὴν ἀνατολίαν ὁσώτατοι ἐπίσκοποι διζωνοήσαντες πρὸς ἡμᾶς κατὰ τὴν ἐφεσίαν, καὶ γέροντας πῶς ἐν ὑποψίᾳ τῆς ἐναλλαγῆς βροχῶν τῶν Νεστορίου δυσφημιῶν, ταυτη τοὶ καὶ μάλα ἐμφρόνως, ὡς ἀπαλλάττοντες ἑαυτοὺς τῆς ἐπιτύπυς αἰτίας, καὶ ὅτι τῆς ἀμωμότητος πίστεως ἐρεσας πληροφορεῖν σπουδαζόντες, ὅτι τῆς ἐκείνου βδελυείας ἀμοιρεῖν ἐγνώκασι, πεποιλωται τὴν ἀπολογία καὶ τὸ χεῖμα ὅτι λόγου τε παντὸς, καὶ μῶμου μακραν. ἄρα γὰρ εἰ * Ἐαυτὸς Νεστόριος κατ' ἐκείνου καιροῦ, καὶ ὅτι ἂν αὐτῶν πρὸς ἐπείνετο ἄρα πάντων ἡμῶν τὸ χεῖμα κατὰ τὴν φησὶν αὐτῶν τῶν ἐαυτῶν δογματων, καὶ ἀνδραγάται τὴν ἀλήθειαν, ἐγγράφον ἐποίησαν τὴν ἐπιτύπυς ὁμολογίαν, καὶ αὐτὸν αὐτὸς ἔφη πίστεως ἡμῶν καινοποιησας σύμβολον; πὶ πόινω διαλοιδροῦνται μάταιω, ἐκδέσιν συμβόλου καινὸν ὀνομάζοντες τὴν σωθήσιν τῶν κατὰ τὴν Φοινίκην θεοσεβεσάτων ἐπισκόπων, ἢ πεποιλωται χεῖσι μὸς τε καὶ ἀναγκαίως,

ANNO
CHRISTI
431.

* ἢ γὰρ

1/a. 32.

1/a. 32.

ANNO CHRISTI 431.
* καὶ καλοῦσι κληρονομοῦσι

δοπολογοῦντες τε καὶ θεωροῦντες τῶν οὐθεντων, ὅτι τῆς Νεστορίου ἀκολουθοῦσι καινοφονίας; ἢ μὲν γὰρ ἁγία καὶ οἰκουμένη συνέδος, ἐκείτῃ τῷ Εφεσίων πόλιν συνειλεγμένη, θεωροῦσεν ἀναγκαίως τῆ μὴ εἶναι τῆς ἐκκλησίας τῆ θεοῦ πίστεως ἐκδεσιν ἐστῆν εἰσελίνεσθαι παρά γε τῷ οὐσαν, ἡ δὲ τελομακίελοι πατέρες, ἐν ἁγίῳ πνεύματι λαλοῦντες, ὡρίσαντο. οἱ γὰρ μὲν ἀπαξ, ἐκ οὐδὲ ὅπως, πρὸς αὐτῶν διανοήσαντες, γεγονότες δὲ καὶ ἐν ὑποψίαις τῆ μὴ ὀρθῶς ἐλέσθαι φρονεῖν, μὴ τε μὲν τοῖς δόξολογοῖς τε καὶ διαρχηκοῖς ἐπέσθαι δόγμασιν, ἀρα σωπῶντες ἀπηλλάγησαν αὐτῆς ἐπὶ τούτῳ δυσκλείας, ἢ μᾶλλον δόπολογοῦντες, καὶ τῆς ἐνοούσης αὐτοῖς δόξης τῷ δυνάμιν ἐμφανίζοντες; καὶ τοὶ γέγραφεν ὁ θεασέσιος μαθητῆς ἐπιμοι αἰεὶ πρὸς δόπολογοῦντων παντὶ τῷ ἀποῦνι ὑμᾶς λόγον πρὸς τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος. * ὁ δὲ τῆτο δρᾶν ἡρημένος καινοουργεῖ μὲν οὐδὲν, ἀλλ' οὐδὲ πίστεως ἐκδεσιν ὁρᾶται καινοτομῆν, ἐναρτῆ ἢ μᾶλλον καδίεσι τοῖς ἐρομένοις αὐτῶν, ἡ δὲ ἔχει πίστιν πρὸς Χριστῶν.

Επιθυμῶ δὲ πρὸς τούτοις, ὅτι τῆς τῆ θεοσεβείων ἐπισκόπων ὁμοψυχίας οὐ μετρίως ἐπισημαζόντες τῆς ἀληθείας ἐχθροὶ, ἀνω τε καὶ κατω διακινῶσι τὰ πάντα, καὶ τοῖς ἀνοσοῖς ἑαυτῶν * ἐρήμασι συμβιβάζουσι τῆς πρὸς αὐτῶν γενημένης ὁμολογίας τῷ δυνάμιν. ἡ δὲ ἐπὶ τῆ ὀρθῆ πεποιήσθαι πίστι, καινοτομοῦντες μὲν, ὡς ἐφίλω, ἡγρω θεωροῦντες τοῖς πάλαι διωρεσμένοις τὸ σύμπαν οὐδὲν, ἐπόμνησι ἢ μᾶλλον τοῖς τῆ ἁγίων πατέρων ἀνεπιπλήκτως δόγμασιν.

mirum se purgarent, eosque demulcerent, qui ipsos Nestorianam doctrinam approbare existimauerant? Sancta quippe & œcumenica Synodus quæ Ephesi conuenerat, necessario prouidit, non oportere aliam fidei expositionem in ecclesiis Dei inferre, præter eam quæ iam extrabat; quam beatissimi patres nostri sancto Spiritu locuti definiuerant. Illi tamen ab hac semel, nescio quo modo, dissentientes, & quod neque recte sentirent, neque apostolicis & euangelicis dogmatibus adhærerent, in suspicionem adducti, numquid taciturnitate ab hac ignominiosa nota se liberassent, an plena potius satisfactione, suæque sententiæ declaratione? Atqui diuinus Christi discipulus scriptum reliquit: *Parati semper ad satisfactionem omniposcenti vos rationem de ea, quæ in uobis est, spe.* Qui ergo hoc vult facere, nihil utique noui molitur, nec fidei expositionem innouare deprehenditur; sed potius eam, quam de Christo habet fidem, interrogantibus perspicuam reddit.

Audini præterea veritatis hostes piissimorum episcoporum concordiam ægerrime ferre, & sursum ac deorsum miscere omnia, atque iactare, confessionis, quam illi de recta fide, nihil, vt dixi, innouantes, hoc est, nihil ad ea quæ olim constituta sunt, adiicientes, sed potius inculpatis sanctorum patrum dogmatis adhærentes, ediderunt, sensum & vim cum impiis suis commentis congruere.

Sf iij

* vocum nouitatem, vel. vanitatem

* αὐτῶν δὲ

* ἐρήματι

Verum ut mendacia illorum aperte ostendamus, Nestorii nugas illorumque sententias in medium afferamus. Hac vna enim ratione, non aliter, veritas examinata patefiet.

Nestorius itaque Vnigeniti Filii Dei natiuitatē secundum carnem profus e medio tollere comperitur. negat enim illum ex muliere secundum scripturas natum. Verba illius sic habent: Deum ex Christipara Virgine processisse, ex diuina scriptura edoctus sum: at vero Deum ex ipsa genitum esse, id nusquam edoctus sum. Et in alia quadam expositione rursus: Nusquam igitur diuina scriptura Deum ex Christipara Virgine genitum esse dicit, sed Iesum Christum, Filium, Dominum.] Quod autem dum ista dicit, illum qui vnus est, in duos filios diuellat; & alium quidem Verbum, quod ex Patre genitum est, seorsum per se sumptum, Filium & Christum & Dominum dicat; alium rursus seorsum per se Filium & Christum & Dominum, qui e sancta Virgine natus est, cui dubiū esse potest, cum hoc ipsum ille tantumnon elata voce clamet? Illi autem sanctam Virginem deiparā nominant, vnumque Filium & Christum & Dominum esse prædicant; perfectum in diuinitate, perfectum in humanitate, eo quod caro illius intelligente anima fuerit animata. Quod enim non alium esse dicant Filium, illud ex Deo Patre Verbum, & alium rursus illum ex sancta Virgine natum, sicuti Nestorio videtur, sed potius vnum eundemque, id perfacile ex iis quæ consequuntur, cognoscere licet.

ἵνα δὲ ψευδοποιῶντας ἐλέγχωμεν, φέρει, ὡς βραζάγα μὲν εἰς μέσον τὰς Νεστορίου Φλυαρίας, καὶ τὰς Τούτων Φωνάς. * ἐκδείξει γὰρ ὧδε ἔτι οὐχ ἔτι εὖς τὸ ἀληθὲς ἐβόωνται. ANNO CHRISTI 431

Οὐκοῦν Νεστοριος μὲν ἀναμειβὼν εἰς ἅπαν ἀνέλοκεται τῷ μονοθμοῦ ἡσὸς τῆς θεοῦ πλὴν κατὰ σαρκὰ γήνησιν· οὐ γὰρ τοι τετέχθηαι φησὶν αὐτὸν ἐκ γυναικὸς, κατὰ τὰς γραφάς. ἔφη γὰρ οὕτω· τὸ παρελθὼν θεὸν ἐκ τῆς Χριστοπόκου παρθένου, ὡς τῆς θείας ἐδιδάχθηαι γραφῆς· τὸ δὲ γήνησθαι θεὸν ὅξ αὐτῆς, οὐδαμῶς ἐδιδάχθηαι. ἐν ἑστῶ δὲ πάλιν ὅξ ηἰρησῶ· οὐδαμῶς πίνωμι ἐξ αὐτῆς γραφῆς θεὸν ἐκ τῆς Χριστοπόκου παρθένου λέγει γήνησθαι, ἀλλὰ Χριστὸν Ἰησοῦν, ἡσὸν, καὶ κύριον. Οἱ δὲ ταῦτα λέγων εἰς ἡσὸς δύο μερίζει τὸ ἕνα, καὶ ἑστῶν μὲν ἰδικῶς εἶναι φησὶν ἡσὸν καὶ Χριστὸν καὶ κύριον, ἐκ θεοῦ πατρὸς γήνησθαι λόγον, ἑστῶν δὲ πάλιν ἀνα μέρος τε καὶ ἰδικῶς ἡσὸν καὶ Χριστὸν καὶ κύριον, ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου, πῶς δὲ ἐνδιόασθῆαι ἡσὸς, αὐτὸ δὲ τῆτο σαφῶς μονονοχὶ βοῶντος ἐκείνου; θεὸς δὲ θεοπόκον ὀνομάζοισι πλὴν ἀγίαν παρθένον, ἕνα τε εἶναι φασὶν ἡσὸν, καὶ Χριστὸν ἔτι κύριον, τέλειον ἐν θεότητι, τέλειον ἐν ἀθανάτητι, ἅτε δὴ καὶ ἐν ψυχῶν ἀντὶ τῆς σαρκὸς ψυχῆ νοεῶν. ὅτι γὰρ οὐχ ἑστῶν φασὶν εἶναι ἡσὸν ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγον, ἑστῶν δὲ πάλιν ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου, κατὰ Νεστορίου δοκεῖ, ἕνα δὲ μᾶλλον καὶ αὐτὸν, σαφῆς ἀντὶ γήνησθαι καὶ μᾶλλον βραδύως διὰ γὰρ τῆς ἐφεξῆς.

ANNO CHRISTI 431.

παροπαροισι γαρ, υς δὲ εἶη, ση-
 μαίνοντες· ὅτι τέλειος ὡς θεός, τέ-
 λειος δὲ καὶ ὡς ἀνθρώπος· Ὁ παρ
 αἰῶνων μὲν ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθέν-
 τα κατὰ τὴν θεότητα, ἐπὶ ἐξάτων
 δὲ τῶν ἡμεῶν δι' ἡμᾶς καὶ διὰ
 τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐκ Μαρίας
 τῆς ἀγίας ἁρθέου κατὰ τὴν ἀνθρώ-
 πότητα· ὁμοούσιον τῷ πατρὶ· Ὁ αὐ-
 τὸν κατὰ τὴν θεότητα, καὶ ὁμοούσιον
 ἡμῖν κατὰ τὴν ἀνθρώπιότητα. ἐκωὺ
 ἦκιστα μὲν εἰς δύο διαίροισι· Ὁ ἕνα
 υἱὸν καὶ Χριστὸν καὶ κύριον Ἰησοῦν,
 Ὁ αὐτὸν δὲ εἰναι φασὶ· Ὁ παρ αἰώ-
 νων, καὶ ἐν ἐξάτις, * δηλον δὲ ὅτι
 Ὁ ἐκ τοῦ πατρὸς ὡς θεὸν, καὶ ἐκ
 γυναικὸς κατὰ σαρκὰ ὡς ἀνθρώπον.
 πῶς γὰρ αὐτὸ νοοῖτο παρὸς ἡμᾶς ὁμο-
 ούσιος εἶναι κατὰ τὴν ἀνθρώπιότητα,
 καὶ τοὺς γεννηθεῖς ἐκ πατρὸς, κατὰ γέ-
 φημι τὴν θεότητα, εἰ μὴ νοοῖτο καὶ
 λέγοιτο θεὸς τε ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπου·
 ὁ αὐτὸς; ἀλλ' οὐχ ὡς ταῦτ' ἔχειν
 Νεστορίῳ δοκεῖ· πέτρα πηλὸν δὲ μάλ-
 λον ὁ σκοπὸς αὐτῶ παρὸς πάντων τῶν ἀν-
 θρώπων. ἔφη γοῦν ἐπὶ ἐκκλησίας Ἐπι-
 γρούμδος· διὰ τῶν ἑ Χριστὸς ὁ θεὸς
 λόγος ὀνομάζεται, ἐπειδήπερ ἔχει τὴν
 σωτηρίαν τὴν παρὸς Ὁ Χριστὸν
 διδωκεῖν. καὶ πάλιν· ἀσύγχυτον τῶν
 φύσεων τῶν φύσεων τῶν σωτη-
 ρίαν ὁμολογῶν Ὁ ἐν ἀνθρώπων
 θεὸν· σέβωμεν Ὁ τῆς εἰς σωτηρίαν
 τῶν πάντων κράτει θεῶν συμπεροστυ-
 νοῦμενον ἀνθρώπων. ὁρᾷς * οὐδ', ὅσον
 ἔχει τὸ ἀπηχέας ὁ λόγος αὐτῶ; δυνα-
 τείας γὰρ τῆς ἀνωτάτω μεμείωται.
 * θεὸν μὲν ἰδικῶς ὀνομάζεται φασὶ Ὁ
 τῶν θεῶν λόγον, ἔχειν δὲ τὴν σωτη-
 ρίαν τὴν παρὸς Ὁ Χριστὸν διδωκεῖν.

Explanantes enim quisnam sit,
 adiiciunt, quod perfectus vt
 Deus, & perfectus etiam vt ho-
 mo: qui ante sæcula secundum
 diuinitatem natus est ex Patre,
 nouissimis autē diebus propter
 nos & propter nostram salutem
 ex sancta Virgine secundum hu-
 manitatem: idem Patri confub-
 stantialis secundum diuinita-
 tem, & nobis coessentialis se-
 cundum humanitatem. Minime
 itaque vnum Filium & Chri-
 stum & Dominum Iesum in
 duos diuidunt; sed eundem ef-
 se dicunt illum qui ante sæcula,
 & qui postremis temporibus, ni-
 mirum illum ex Deo Patre vt
 Deum, & ex muliere secundum
 carnem vt hominem. Quomo-
 do enim nobis secundum hu-
 manitatem coessentialis intelli-
 gatur, qui, secundū diuinitatem
 inquam, ex Patre genitus est, nisi
 idem Deus simul & homo esse
 intelligatur ac dicatur? Hæc ve-
 ro longe aliter se habere Nesto-
 rio videntur: imo vero eius sen-
 tentia his omnino aduerfatur.
 Itaque in ecclesia edifferens, ita
 dicere ausus est: Propterea et-
 iam Deus Verbum nominatur
 Christus, quia perpetuam cum
 Christo coniunctionem habet.
 Rursum: Inconfusam itaque na-
 turarum copulam retineamus.
 Cōfiteamur in homine Deum:
 veneremur hominem illum, qui
 propter diuinam cum omnipo-
 tente Deo coniunctionem si-
 mul adoratur.] Audis igitur
 quam absurde loquatur? Equi-
 dē plena impietatis est eius ora-
 tio. Docet namque Dei Verbū
 seorsum per se Deum nomi-
 nari; habere autem cum Chri-
 sto perpetuam copulationem.

* ἐπιτοχῆ

* Χριστὸς μὲν
 ἰδικῶς

Num igitur non duos Christos apertissime dicit? Nonne hominem vna cum Deo adorandum nescio quomodo se colere proficitur? Numquid ista iis cognata videntur, quæ ab orientalibus sunt posita? Nonne sententiis pugnant? Ille namque duos Christos diserte ponit; illi vero vnum tantum Christum & Filium & Deum & Dominum se adorare confitentur: eundem ex Patre secundum diuinitatem, & ex sancta Virgine secundum humanitatem. Nam etsi duarum naturarum vnionem factam prædicemus; vnum tamen Christum, & vnum Filium, & vnum Dominum perspicue profitemur. Verbum enim factum est caro secundum scripturas, coitionemque dispensatoriam, & reuera ineffabilem, factam esse dissimilium rerum ad indiuisibilem vnionem fatemur. Neque enim cum priscis quibusdam hæreticis Dei Verbum ex propria, hoc est, ex diuina natura corpus sibi construxisse putabimus: sed diuinis scripturis vbi que adhærentes, ex sancta Virgine carnem accepisse constanter affirmamus. Quapropter ea ex quibus est vnus & solus Filius ac Dominus Iesus Christus, dum cogitationibus apprehendimus, duas quidem naturas vnitas esse dicimus; verum post hanc adunationem, tamquam sublata iam in duos sectione, vnã esse credimus Filii naturam, tamquam vnus, verum inhumanati & incarnati. Cum ergo Deus Verbum inhumanatū & incarnatum dicatur, procul faceat omnis conuersionis suspicio (mansit enim quod erat) & vnio confusionis omnis plane expers a nobis agnoscat.

Hoc ab eodem Cyrillo clarius explicatur inf. cap. seq. in commonitorio ad Eulogium. Vide etiam Conc. I. Calchedon. a. 1.

ἄρ' οὐκ οὐ δύο Χριστοὺς ἐναργέστατα λέγει; ἐκ ἀθεοπονησίου συμπερικουνοῦμενον σέβειν, ἐκ οὐδ' ὅπως, ὁμολογεῖ; ταῦτ' οὐκ ἀδελφὰ τοῖς παρ' ἐκείνων ὀρεῖτε; ἐκ ἀντιξήρουσαν ἔχοντες πρὸς ἀλλήλα τῶν ἐνοικούντων διώαμιν; ὁ μὲν γὰρ δύο Φησὶν ἐναργῶς, (C) ὁ Χριστὸν ἕνα καὶ υἱὸν ἃ θεὸν ἃ κύριον ὁμολογεῖται περικουνοῦν, (D) αὐτὸν ἐκ πατρὸς καὶ τὴν θεότητα, καὶ ἐκ τῆς ἀγίας πατρὸς κατὰ τὴν ἀνθεοπόνητα. δύο μὲν γὰρ φύσεων ἕνωσιν χυμείδων φησὶν, πλὴν ἕνα Χριστὸν, καὶ ἕνα υἱὸν, καὶ ἕνα κύριον ὁμολογεῖται σαφῶς. γέρονε γὰρ σαρκὸς ὁ λόγος κατὰ τὰς γραφάς, καὶ σύμβασιν οἰκονομικῶν καὶ ἀπορήτων ἀληθῶς πεπεραχθῆναι φησὶν ἀνομοίων παραγράφων εἰς ἕνωσιν ἀδιάσπαστον. οὐ γὰρ τοὶ κατὰ Ἰννας τῶν δευτέρων ἀρελικῶν, δὲ ἰδίας λαβόντες φύσεως, τοῦτέστι τῆς θεϊκῆς, ἐαυτῶν κατασκευάσαντες τὸ σῶμα (E) τῆς θεοῦ λόγον ὑπονοήσαντες, ἐπομενοι δὲ πανταχῶς ταῖς θεοπνεύσεσι γραφῶν, ἐκ τῆς ἀγίας πατρὸς λαβεῖν αὐτὸν τὴν σάρκα διαβεβαίουμεθα. ταῦτ' οὐκ οὐκ ἔστιν ὅτι καὶ μόνος υἱὸς καὶ κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὡς ἐν ἐνοκίαις δευτέρων, δύο μὲν φύσεις ἰσάδων φησὶν, μὴ δὲ γὰρ τὴν ἕνωσιν, ὡς ἀνθρωπίνης ἢ δὴ τῆς εἰς δύο διατομῆς, μὴ δὲ τῆς πνεύματος τὴν ἕν ὁμοῦ φύσιν ὡς ἕνος, πλὴν ἐνανθεοποίησιν καὶ σαρκαγωγίᾳ. εἰ δὲ λέγοιτο σαρκαδιῶν, καὶ ἐνανθεοποίησιν θεὸς ὢν ὁ λόγος, διερέριφθῶ που μακρὰν ἕξ πῆς ὑποψία· μεμνήσκε γὰρ ὅτι ἰσά· ὁμολογεῖσθαι δὲ πρὸς ἑμὴν καὶ ἀσύγχυτος παντελῶς ἐκ ἕνωσιν.

ἀλλὰ

ANNO CHRISTI 431.

Ἄλλὰ γὰρ ἴσως φαίεν αὐτὸ δι' ἐν-
 αρίας· ἰδοὺ δὲ σαφῶς ὅτι τῆς ὁρθῆς
 πίστεως πᾶν ὁμολογητὸν ποιούμενοι, δύο
 μὲν ὀνομάζοιτο φύσεις, διηρῆσθαι δὲ
 τὰς τῆς θεηγόρου φωνὰς διακρίνον-
 ται κατὰ γὰρ τὴν διαφορὰν αὐτῶν·
 εἴτα πῶς ἐκ ἐναντία ταῦτα ποῖς οἷς;
 οὐδὲ γὰρ ἀνέχῃ πρὸς αὐτοὺς δύο, ἢ
 ἕνω ὑποστάσει, τὰς φωνὰς δια-
 νέμειν. ἀλλ' ὡ βέλπεσι, φαίλω αὐτῶν,
 γέγραφα μὲν ἐν τοῖς κεφαλαίοις· εἰ
 πὲρ πρὸς αὐτοὺς δύο, ἢ ἕνω ὑπο-
 στάσει, διδύμει τὰς φωνὰς, καὶ
 τὰς μὲν, ὡς ἀνεξέπω πρὸς τὸ ἐκ
 θεοῦ λόγον ἰδικῶς νοουμένῳ πρὸς αὐ-
 τῆς, τὰς δὲ ὡς θεογενεῖς μόνῳ
 τῶ ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγῳ, ὅτι ἐστὶ
 κατὰ κριτοῦ. φωνῶν δὲ διαφορὰς
 κατ' οὐδένα ἕσπον ἀνερῆκα μὲν, εἰ
 καὶ ἀπόβλητον πεποιήμεθα τὸ με-
 εἶξεν αὐτὰς, ὡς ἡ κατὰ μόνῳ τῶ
 ἐκ πατρὸς λόγῳ, καὶ ὡς ἀνεξέπω
 κατὰ μόνῳ πάλιν ἡ νοουμένῳ τῶ
 ἐκ γυναικὸς· μία γὰρ ὁμολογητέ-
 νως ἐστὶ τῆς λόγου φύσις. ἴσμεν δὲ, ὅτι
 σεσαρκωτῆ τε καὶ ἐνλωθεῖται, κατὰ
 τὴν ἡδὴ πρὸς αὐτοὺς. ὅτι δὲ ἕσπον, ὃν
 ἐσαρκώθη τε ἐνλωθεῖται, εἰ πρὸς
 ἐργάζοιτο ἡς, κατὰ τὴν ἡδὴ ἐκ
 θεοῦ θεὸν λόγον δούλου τε λαβόντα
 μορφῆν, καὶ ἐν ὁμοιώματι ἀνεξέ-
 πων γυναικῶν, κατὰ γέγραπται. καὶ
 κατ' αὐτὸ δὲ τὸ καὶ μόνον νοηθεῖν αὐτὸ
 τῆς φύσεως, ἢ ἕνω ὑποστάσεων δια-
 φορὰ· οὐ γὰρ που ταῦτ' ἐν ποιότητι
 φυσικῆς θεότητος καὶ ἀνεξέπότητος. ἐπεὶ πῶς
 κατένωθεῖ θεὸς ὃν ὁ λόγος, καθεὶς ἑαυτὸν
 ἐν μειώσῃ, ὅτι ἐστὶν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς;

Verum dicent forte aduersarii:
 En manifeste qui recte fidei con-
 fessionem edunt, duas naturas
 nominant, ac pro illarum discri-
 mine, theologorum voces dis-
 tingui asserunt. Quomodo au-
 tem hæc tuæ assertioni non ad-
 uersantur? Neque enim pateris,
 vt duabus personis, hoc est sub-
 sistentiis, illorum voces adscri-
 bantur. Sed bona vestra venia
 dicam, in duodecim capitibus
 hunc in modum scripsimus: Si
 quis duabus personis, id est sub-
 sistentiis voces distribuit; & a-
 lias quidem tamquam homini
 seorsum a Verbo, quod ex Deo
 Patre est, intellecto accommo-
 dat; alias vero, vt quæ Deum
 deceant, soli Dei Patris Verbo
 adaptat, damnationi sit ille ob-
 noxius. Quamuis ergo eos dam-
 nemus, qui voces ita secernunt,
 vt alias seorsim Dei Verbo ex
 Patre nato, alias rursus seor-
 sim homini ex muliere orto
 adscribant: vocum tamen dif-
 ferentias nullatenus sustuli-
 mus. Vnam enim Verbi natu-
 ram esse certissimum est; sed
 eam incarnatam & humana-
 tam nouimus, vt iam dixi. Quo
 autem modo incarnata sit &
 humanata, si quis curiosius in-
 quirat, ei considerandum erit,
 Verbum quod ex Deo est, for-
 mam seruilem accepisse, & in
 similitudinem hominum fa-
 ctum fuisse, sicut scriptum est.
 Atque secundum hoc vnum
 intelligi licet naturarum si-
 ue substantiarum discrimen.
 Non enim idem sunt secun-
 dum naturalem qualitatem di-
 uinitas & humanitas. Alioqui

Anath. 4.

Philipp. 2.

quomodo Verbum, quod Deus erat, exinanitum est, seipsum ad
 minorationem demittens, hoc est, ad naturæ nostræ conditiones?
 Concil. Tom. 6. T t

Cum itaque incarnationis modus studiose inquiritur, duo profus ineffabiliter & citra confusionem inter se vnita, mens humana considerat, attamen vnita nequiquam disiungit; sed vnum ex vtroque & Deum & Filium & Dominum existere credit, & conuenienter admittit.

At vero Nestorii praua sententia ab hac doctrina est plane diuersa. Nam etsi Deum Verbum incarnatum, hominemque factum confiteri simulet; attamen incarnationis virtutem ignorans, duas naturas nominat, easque a se inuicem diuellit, Deum seorsum hominem habitudine quadam Deo coniunctum, per solam honoris æqualitatem, seu auctoritatem. Hæc enim sunt verba illius: Inseparabilis est Deus a vifibili. vnde honorem eius qui non separatur, non separo: separo naturas, sed coniungo adorationem.] At vero Antiocheni fratres ea ex quibus Christus constitutus intelligitur, simplici solaque cogitatione completentes, naturarum quidem differentiam dixerunt, (neque enim, vt supra dicebam, idem naturali qualitate sunt diuinitas & humanitas) attamen vnum Filium & Christum & Dominum agnoscunt; & tamquam vnus vere sit, vnam quoque esse eiusdem personam dicunt. quæ vero inter se vnita sunt, ea nullo pacto distrahunt. Sed neque vllam naturalem diuisionem recipiunt; vt infelicitum inuentionum auctori sentire placuit: solas autem voces, quæ de Christo

ἔσαν τῶν αὐτῶν ὁ πῆς σαρκώσεως πολυ-
πραχμονῆται ἕξους, δύο τὰ ἀλλήλοισ
ἀπορρήτως τε καὶ ἀσυγχύτως συνω-
εγμένα καὶ ἐνωσιν ὄρα· δὴ πᾶντως
ὁ ἀνθρώπος νοῦς, ἐνωθέντα γὰρ μὲν
διήσῃσιν οὐδαμῶς, ἀλλ' ἓνα ὁ
ἀμφοῖν, καὶ θεόν, καὶ υἱόν, & Χριστόν,
καὶ κύριον * εἰναι τε & πισθεῖ, καὶ ἕρα-
ρότως * εἰσδέχεται.

Ἐτέρω δὲ παντελῶς ἄρα ταύτην ἡ
Νεστορίου κακοδοξία. ὑποκρίνεται
μὴ γὰρ ὁμολογεῖν, ὅτι καὶ ἐσαρκώθη
καὶ ἐνωθεῖσθε θεὸς ὢν ὁ λόγος,
πῶς δὲ γὰρ τῆ σαρκώσεως δυνάμει
ἐκ εἰδῶς, δύο μὲν ὀνομάζει φύσεις,
* ἀποδιαίρει δὲ ἀλλήλων αὐτὰς, θεὸν
ἰδίᾳ πθεῖς, καὶ ὁμοίως ἀνθρώπου
αἰὰ μέρος, συναφθέντα θεῷ χρι-
στῶς, κατὰ μόνον πῶς ἰσοσημίον, ἡ ἴσῳ
ἀνδρῶν. ἔφη γὰρ οὕτως· ἀχάρι-
τος τῆ φαινομένου θεός. διὰ ποῦ
τῆ μὴ χειροζωίου πῶς ἕμιλῶ οὐ
χειρῶ· χειρῶ τὰς φύσεις, ἀλλ'
ἓνα πῶς προσκυώσῃν. ὁ δὲ γὰρ
κατὰ πῶς Ἀποχρίτου ἀδελφοὶ τὰ
μὲν ἕξ ὢν νοεῖται Χριστός, ὡς ἐν
ψαλμοῖς καὶ μόναις ἐνοίας δεχόμε-
νοι, φύσεων μὲν εἰρήκασι διαφο-
ρῶν, ὅτι μὴ ταυτῶν, ὡς ἔφην, ἐν ποιό-
τητι φησικῆ θεότης καὶ ἀνθρώπου,
ἓνα γὰρ μὲν υἱὸν καὶ Χριστόν καὶ κύ-
ριον, καὶ ὡς ἐνός ὄντος ἀληθῶς, ἐν
αὐτῷ & τὸ προσώπων εἶναι φασίν·
μελλοῖσι δὲ κατ' οὐδένα ἕξον τὰ
λωγῶν· οὐτε μὲν φησικῶ ἄρα
δέχονται πῶς διαίρεσιν, κατὰ φρο-
νῆν ἔδξε τῶ τῶ ἀθλίων ἕρεμά-
των εἰσηγητῆ· διαίρεσθαι δὲ μόναις
διακρίνον· τὰς ὅτι τῶ κυρία φωνῶς·

ANNO
CHRISTI
431.

* εἶναι δὲ
* εἰσδέχεται.

* ἀποδι-
στα

ANNO
 CHRISTI
 431.

πρέπειν τε Φασιν αὐτὰς, οὐ τὰς μὲν
 ὡς ἕνα καὶ ἀμύνοντας τῶν ἐκ Θεοῦ πατρὸς
 λόγων, τὰς δὲ καὶ ὡς ἑτέρω πάλιν
 ἕνα τῶν ἐκ ζωακῶς, ἀλλὰ τὰς μὲν
 τῇ θεότητι αὐτῶν, τὰς δὲ πάλιν τῇ ἀν-
 θροπότητι αὐτῶν, θεὸς γὰρ ὅστις ὁ αὐ-
 τὸς καὶ ἀθάνατος. εἶναι δὲ Φασὶ ὅτι
 ἑτέρας κοινοποιθησείας ἔχοντων ἑνὰ,
 καὶ οἷον ἑαυτῶν ἀμφω βλεπούσας,
 θεότητα καὶ ἀνθρώπινα λέγων. οἷον
 δὴ π. Φημί· αἱ μὲν γὰρ εἰσι τῶν Φω-
 νῶν ὅτι μάλιστα θεοπροπεῖς, αἱ δὲ
 οὕτω πάλιν ἀνθρώποπροπεῖς, αἱ δὲ
 ὅτι μάλιστα μέσσω ἑνὰ ἄξιον ἐπέ-
 ρουσι, ἐμφανίζουσαι τὸ ἕνα Θεὸν
 ὄντα καὶ ἀθάνατον ὁμοῦ τε καὶ ἐν
 παντὶ. ὅταν μὲν γὰρ τῶν Φιλιππῶν
 λέγη· Ἐσοῦτον χρόνον μὴ ἡμῶν εἶ-
 μι, καὶ ἐκ ἐγνωκῶς * με Φιλιππῶν;
 οὐ πιστεύεις, ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ,
 καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐμοὶ ὅστις; ὁ ἐωρα-
 κῶς ἐμὲ, ἐώρακα τὸν πατέρα. ἐγὼ
 καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐσμέν. θεοπροπεῖσά-
 τιμ εἶναι διαβεβαρούμεθα τῶν Φω-
 νῶν. ὅταν δὲ τοῖς Ἰουδαίων ὀπιπλήτ-
 τη δῆμοις, ἐκείνοι λέγων· εἰ τέκνα ἦ-
 Αβραάμ ἦτε, τὰ ἔργα τοῦ Αβραάμ
 ἐποιεῖτε δὴ· νῦν ἡ ζητεῖτέ με δάποκτεῖ-
 ναι ἀθάνατον, ὅς τίμω ἀλλήθιδι ὑμῖν λέ-
 λαίχηκα· τὸ τοῦ Αβραάμ ἐκ ἐποίησεν
 ἀνθρώποπροπεῖσως εἰρηάσαι τοιαῦτα Φα-
 μῶν· πλὴν τὸ ἐνὸς ἕνα τὰς θεοπροπεῖς,
 καὶ μὲν τοὶ τὰς ἀνθρώπων· θεὸς γὰρ
 ὢν γέγονεν ἀθάνατος, οὐ γὰρ ἔστι θεὸς ἀ-
 φείς, ἐν πνεύματι ἢ μᾶλλον σαρκῶς,
 ἢ ἀμαρτωλῶς γέγονας. ἐπειδὴ δὲ εἰς ὅστις
 υἱὸς καὶ θεὸς καὶ κύριος, ἐν αὐτῶν καὶ πνεύ-
 ωπων εἶναι Φαμῶν ἡμεῖς τε καὶ ἐκεῖνοι.

competere autem eas asserunt,
 non alias quidem Dei Patris
 Verbo tamquam filio seorsim
 per se posito; alias vero illi ex
 muliere genito, tamquam alteri
 rursus distincto filio: sed alias
 quidem diuinitati illius, alias
 rursus humanitati. Vnus enim
 idemque simul Deus & homo
 existit. Addunt nihilo minus,
 quosdam esse quodammodo
 communes, & velut ad vtram-
 que naturam spectantes, diuini-
 tatem inquam & humanitatem.
 Quod dico, eiusmodi est. Voces
 quædam diuinitati potissimum
 conueniunt; aliæ autem ma-
 gis ad humanitatem pertinent:
 aliæ denique quasi mediæ Fi-
 lium Deum & hominem simul
 & in eodem esse declarant. Et
 enim cum Philippo dicit: *Tan-*
to tempore vobiscum sum, & non
cognouisti me Philippe? Non
credis quia ego in Patre, & Pa-
ter in me est? Qui videt me,
videt & Patrem. Ego & Pater
unum sumus. vocem diuinitati
 maxime conuenientem esse af-
 firmamus. Cum vero Iudæo-
 rum populum increpans, ait:
Si filii Abraham essetis, opera A-
braha faceretis. Nunc autem
queritis me interficere hominem,
qui veritatem vobis locutus sum:
hoc Abraham non fecit. eius-
 modi exponi dicimus, quæ ho-
 mini proprie competunt. Ve-
 rumtamen & illæ quæ diuini-
 tati conueniunt, & illæ rursus
 voces quæ ad humanitatem
 pertinent, vni tantum Filio ad-
 scribuntur. Cum enim Deus ef-
 fet, homo factus est, diuinitate
 non amissa, sed carne & san-
 guine assumptis. Quoniam vero vnus est Filius & Deus & Dominus,
 vnam quoque tantum personam, tam nos quam ipsi agnoscamus.

* με; Φι-
 λππ, ου

Ioan. 14.

Ioan. 10.

Ioan. 8.

Hebr. 3.

1. Cor. 8.

Rom. 9.

Medias autem voces illas esse asseueramus, vt cum beatus Paulus scribit: Iesus Christus heri & hodie, idem & in sacula. & rursum: Si quidem sunt dii multi & domini multi in calo & in terra; nobis tamen vnus est Deus Pater, ex quo omnia, & nos ex ipso: & vnus Dominus Iesus Christus, per quem omnia, & nos per ipsum. & alibi iterum: Optabam enim ego ipse anathema esse a Christo pro fratribus meis, qui sunt cognati mei secundum carnem, qui sunt Israelita, quorum est adoptio filiorum, & legislatio, & testamentum, & gloria; quorum patres, & ex quibus Christus secundum carnem, qui est super omnia Deus benedictus in sacula. Amen. En Christum Iesum nominans, heri & hodie & in sacula eundem esse asserit: & per ipsum omnia facta esse ait: & illum, qui secundum carnem ex Iudæis est, Deum super omnia appellat, & in sacula esse benedictum affirmat.

μέσας δὲ εἶναι φωνὰς ἐκείνας διαβεβαιούμθα, οἷον ὅταν ὁ μακάριος Παῦλος γράφῃ· Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον, ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τὸν αἰῶνα. καὶ πάλιν· εἴημι εἰς θεοί, καὶ κύριοι πολλοὶ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ, ἀλλ' ἡμῖν εἷς θεὸς ὁ πατήρ, ὃς οὐ τὰ πάντα, & ἡμεῖς ὃς αὐτοὶ καὶ εἷς κύριος Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ. καὶ πάλιν· κυχόμιλω γὰρ αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶμι διὰ τῶν Χριστοῦ ἑστέρι τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν συγγενῶν μου καὶ σαρκῶν, οἵ τινες εἰσιν Ἰσραηλιταί, ὧν ὅστιν ἐστὶ νόμοθεσία, & ἐστὶ νομοθεσία, καὶ ἐστὶ διαθήκη, & ἐστὶ δόξα· ὧν πατέρες, καὶ ὃς ὧν κατὰ σάρκα Χριστός, ὁ ὧν ἰπὶ πάντων θεὸς βιολογητός εἰς τὸν αἰῶνα. ἀμιλῶ. ἰδοὺ γὰρ, ἰδοὺ Χριστὸν Ἰησοῦν ὀνομάσας, χθὲς καὶ σήμερον, αὐτὸν εἶναι θεοῦ, & εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ δι' αὐτοῦ γινώσκειν τὰ πάντα· καὶ κατὰ σάρκα ὃς Ἰουδαίων, ἰπὶ πάντων ὀνομάζει θεόν· καὶ μὴ καὶ βιολογητὸν εἶναι θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα.

* ὅτι πῶς γὰρ * πατήρ.

In his igitur eiusmodi voces, quæ de Domino prædicantur, ne diuidas: simul enim in eodem complectuntur & quod Deo & quod homini conuenit: sed adapta illas vt vni Filio, hoc est, incarnato Dei Verbo. Aliud est ergo naturas ipsas dirimere, idque post adunationem, hominemque secundum solam honoris æqualitatem Deo coniunctum esse asserere; aliud rursum, vocum differentiam agnoscere. Quomodo igitur illorum dicta cum Nestorianis vocum nouitatibus congruunt? Nam etiam si dictionum structura,

Μὴ πίνω διέλης ἐν τύποις ταῖς ἰπὶ τῷ κυρίῳ φωνῶν, ἔχουσι γὰρ ἐν ταυτῷ τὸ θεοπεπέδες καὶ τὸ ἀνθρώπινον. ἐφαρμοσον δὲ μάλλ' αὐτὰς, ὡς ἐν τῷ ἡμῶν, τυτέστιν τῷ θεῷ λόγῳ σεσαρκωμένῳ. ἔτηρον πίνω ὅτι τὸ διαρῆιν ταῖς φύσεσιν, καὶ ποδο μετὰ τῷ ἐνωσιν, καὶ κατὰ μόνῳ ἰσοπημίδῳ σωῆφθαί λέγειν ἀνθρώπον θεῶν, καὶ ὁμοίως ἔτηρον τὸ φωνῶν εἶδεναι διαφορῶν. ποδοπιγαροῦ τῆς Νεστορίου καμνοφονίας τὰ ἐκείνων σωτηρέζα; εἰ γὰρ καὶ ἡσι δοκεῖ τῶν λέξεων ἡ σωθῆκη,

* πίνω

* καμνοφονίας

* al. vanitatibus

ANNO CHRISTI 431.
* ἰεροπόλις
* ἰεροπόλις
* ἰεροπόλις

καὶ τῆς * νομιμάτων ἡ θεωροῦσθαι τῆς
 ἰχθῆς ἄγαν ἀκριβείας διπολιμπανέσθαι,
 δαυμασὸν οὐδὲν, δυσεκφώνητα γὰρ
 τὰ τοιαῦτα λέγει. ταῦτη ποι καὶ ὁ θεοπέ-
 σιος Παῦλος ἐζητήσας πρὸς θεοῦ λόγον
 ἐν αὐτοῖς τῶν σωματικῶν αὐτῶν. ὅτι γὰρ οὐ
 μετερίζουσιν εἰς δύο ὅτι ἓνα Ἰησοῦ
 Χριστὸν, ἡλιούται λέγοντες ἐφαρμό-
 ζεσθαι τὰς φωνὰς, τῆ μὲν θεοτόπι
 αὐτῶν τὰς θεοπροφητείας, τῆ δὲ ἀνθρωπο-
 τῆ πάλιν αὐτῶν τὰς ἀνθρωπίνων, πῶς
 οὐχ ἄπειρον ἐναργές; διαβεβαιουώται
 γὰρ, ὡς ἐφίλω, ὅτι αὐτὸς ὁ ἐκ θεοῦ
 πατρὸς λόγος, ἡγνηθεὶς παρὰ αἰώνων,
 καὶ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ἐγνηθήσεται
 σαρκικῶς τῆς ἀγίας πατρὸς δένου. περὶ
 ἐπιπέροι δὲ, ὅτι διὰ τὴν ἀφραστον καὶ
 ἀσύγχυτον ἔνωσιν καὶ θεοτόκον εἶναι
 πιστοῖσι τὴν ἀγίαν πατρὸς δένου * καὶ
 ἓνα υἱόν, καὶ Χριστὸν, καὶ κώρειον ὁμο-
 λογοῦσι σαφῶς. ἀπίθανον δὲ παντε-
 λῶς τὸ καὶ ἓνα λέγειν, καὶ διατέ-
 μνειν εἰς δύο ὅτι ἓνα, νομίζειν αὐ-
 τοῖς. οὐ γὰρ * ἀν εἰς ποῖο παροῦσθαι
 διποληζίας, ὡς παρὰ βάρβαρας ἐαυτοῖς
 σιωπῶντες, ἀ κατέλυσαν ὁρθῶς, οἰ-
 κοδομουῦντες ἀβούλωτος. εἰ γὰρ τῆς
 Νεστορίου συμφύρονται δόξαις, πῶς
 αὐτὰς ἀναθεματίζουσιν ὡς βεβήλους
 καὶ μωσαράς; Οἱ μὲν δὲ δὲν καὶ
 τὰς ἀπίστας εἶπεν, διὰ αὐτὸ εἰς τὸ παρ-
 ἡλθον * ἰεροφονίας. ἐπειδὴ γὰρ ὅτι
 τῆς Ἀρείου δυσσεβείας ὑπακούσασθαι,
 τῆς ἀληθείας τὴν δυνάμιν ἀνοσίως
 ἐκκαπηλῶντες, ὅτι ἐκ θεοῦ φασὶ
 λόγον ἡμέσθαι μὲν ἀνθρωπῶν, πλὴν
 ἀψύχῳ παρεσχησάσθαι σῶματι.
 παροῦσι δὲ τὸτο φιλοκακούργως,

sententiarumque enuntiatio e-
 iusmodi sit, ut a subtiliore il-
 la diligentia nonnihil recedere
 quibusdam videatur, non est
 valde mirum. etenim non pa-
 rum difficile est hæc apte expli-
 care. Nam & diuinus Paulus
 sermonem a Deo in oris sui a-
 pertione quærit. Quod enim
 vnum Dominum Iesum Chri-
 stum in duos non diuidant, cum
 si voces illas quæ Deo conue-
 niunt, diuinitati eius, alias rur-
 sum quæ homini competunt,
 humanitati illius aptandas esse
 dicant, quis dubitat? Affirmant
 enim, ut ante dixi, ipsum illud
 Dei Patris Verbum, quod ante
 sæcula genitum est, postremis
 temporibus ex sancta Virgi-
 ne secundum carnem natum
 esse. Addunt autem, propter
 inenarrabilem illam inconfu-
 samque vnionem etiam sanctam
 Virginem deiparam esse se cre-
 dere; nec non vnum Filium &
 Christum & Dominum aperte
 profitentur. Est autem omnino
 improbable putare, eos, cum
 vnum dicant, in duos nihilo mi-
 nus illum vnum diuidere. Nec
 enim ita insaniunt, ut transgres-
 sores seiplos constituent, incon-
 sulte ea re edificantes, quæ recte
 euerterant. Si enim Nestorii o-
 pinionibus consentiunt, quo-
 modo illas tamquam profanas
 & detestandas anathematizant?
 Arbitror autem causas quo-
 que assignandas esse, propter
 quas orientales ad eam dicen-
 di subtilitatem deuenerint.
 Quia enim Arianae impieta-
 tis propugnatores, vim veri-
 tatis impie adulterantes, Dei

Verbum hominem quidem factum fatentur; attamen inanime
 corpus sibi adiunxisse nugantur (faciunt hoc autem malitiose;

vt dum voces humanæ naturæ conuenientes illi tribuunt, iis quos in fraudem adduxerunt, infra Patris excellentiam constitutum, & non eiusdem cum Patre substantiæ esse ostendant ac persuadeant) eam ob causam veriti orientales, ne qua ratione Verbi Dei gloria & natura propter ea quæ ob susceptam cum carne dispensationem humano more de illo prædicantur, detrimentum acciperet, voces discernunt: non quidem vnum Filium ac Dominum in duos scindentes, vt dixi; sed alias quidem illius diuinitati, alias vero eiusdem humanitati, omnes tamen vni eidemque personæ assignantes. Audiui autem reuerendissimum piissimumque Ioannem Antiochenum episcopum familiaribus quibuldam scripsisse, me diferte docere, claraque voce profiteri quidem naturarum differentiam, sed voces pro naturarum conuenientia diuidere: & ob eam causam nonnulli grauiter offenduntur. Erat itaque necessarium, vt & de hac quoque re nonnulla exponerem. Nouit integritas tua, eos qui Apollinarij dogmatis notâ epistolis meis inusserunt, opinatos esse, me sanctum Christi corpus inanime esse dicere: & mixtionem, vel confusionem, vel cōcretionem, vel mutationem Dei Verbi in carnem fuisse factam; aut certe in diuinitatis naturam transisse carnem, ita vt nihil iam permanferit purum & impermixtum, neque id ipsum sit quod est. Opinati sunt & Arii quoque blasphemias me assentiri, propterea quod vocum differentiâ nolim agnoscere, & alias diuinitati,

ἵνα τὰς ἀνθρώπιναις φωναῖς αὐτὰ προσενέμοντες, ὡς ἐν μείοσιν ὄντα τῆς τῆ πατρὸς ὑπεροχῆς τοῖς παρ' αὐτῆς πλανημένοις ἐπιδικηθῶσιν, ἐτεροφυᾶτε αὐτὴν ἐπὶ λέξει, ταύτη τοι δεδιότες ἐκ τῆς ἀνατολῆς, μὴ ἄρα πως ἐκ τῆς θεοῦ λόγου * κατὰ σμικρονοίτο δόξατε καὶ φύσις δύο γε τῆς ἀνθρώπινως ἐρημιδῶν διὰ τί μὴ σαρκὸς οἰκονομίῳ, διορίζοι τὰς φωνὰς, ἐκ εἰς δύο τέμνοντες, ὡς ἐφω, ὅτι ἓνα ἦν καὶ κύριον, ἀλλὰ τὰς μὲν τῆ θεότητι αὐτῆ προσενέμοντες, τὰς δὲ τῆ ἀνθρώπινη πάλιν τῆ αὐτοῦ, πλὴν τὰς ἀπάσας ἐνί. ἐπιδομῶν δὲ, ὅτι γέγραφέ υιοῖ τῆς ἐπιτηδείων ὁ ὕλαθεῖται καὶ θεοσεβέστατος Ἰωάννης ἐπίσκοπος, ὡς ἀνεὶ ἐμοῦ σαφῶς διδάξαντος καὶ λαμπροῦ τῆ φωνῆ, ὁμολογεῖν μὲν τῆς φύσεων τὸ διάφορον, διαρεῖν δὲ τὰς φωνὰς κατὰλλήλως τῆς φύσεσι καὶ ἐπ' αὐτὰ δὴ πύτω σκιδραλίζονται ἕνεις. ἡ οὐκ ἀναγκαῖον καὶ πρὸς γε ποῦτο ἡμᾶς εἰπεῖν. ἐκ ἠγνόηκεν ἐκ τῆ τελειότης, ὅτι τῆς Ἀπολλινარიῶ δόξης ὅτι μῶμον τῆς ἐμῆς κατὰ χέοντες ἐπιστολῶν, ἀνήθισαν, ὅτι καὶ ἀψυχον εἶναι φημι τὸ ἄγιον σῶμα Χριστοῦ καὶ ὅτι κρᾶσις ἢ σύγχυσις, ἢ φυρμός, ἢ μεταβολὴ τῆ θεοῦ λόγου γέροντι εἰς τὴν σάρκα, ἢ γού τῆς σαρκὸς μεταφοίτησις εἰς φύσιν θεότητος, ὡς μηδὲν ἐπὶ σῶμα κατὰ πρὸς, μὴ τε μὴ εἶναι ὅ ὅστιν. ἀνήθισαν δὲ πρὸς πύτω καὶ τῆς Ἀρείου με συμφερεῖται δυσφημίαις, διὰ τοῦ μὴ ἐδέλειν διαφορὰν εἰδέναι φωνῶν, καὶ τὰς μὲν εἶναι λέγειν θεοπρεπεῖς,

ANNO
CHRISTI
431.

* κατὰ σμικρονοίτο

ANNO CHRISTI 431.

τάς δὲ ἀνθρώπινους, καὶ πρεπούσας μάλλον τῆ οἰκονομίᾳ τῆ μὲν σαρκός. ἐγὼ δὲ ὅτι τῆ τοιούτων ἀπήλλαγμα, μὲν πύρρως δὲ ἐπί τοις ἡσὶ τελείοις. πλὴν ἐδὲ σκανδαλιθεῖσιν ὑπολογισαδαί. ταύτη τοι γέγραφα πρὸς τὴν θεοσεβειῶν αὐτῶν, ὡς οὔτε πεφρόνηκά ποτε τῶν Ἀρείου καὶ Ἀπολλινάριου, οὔτε μὲν μεταπειθήσασιν τῶν θεοῦ λόγον εἰς σάρκα φημί, ἀλλ' οὐδὲ εἰς φύσιν θεοπιπτος * μεταφύωμαι τὴν σάρκα, διὰ τὸ ἀσχεπὶον εἶναι καὶ ἀειπαλίου τῶν θεοῦ λόγον, ἀνεφικτόν δὲ καὶ τὸ ἕτερον. οὔτε μὲν ἀνήρηκά ποτε φωνῶν διαφοράς· ἀλλ' οἶδα τὸ κύριον θεοπρεπῶς τε καὶ ἀνθρώπων ἅμα διαλεξιμῶν, ἐπεὶ πρὸ ἐστὶν ταυτῶν θεός καὶ ἀνθρώπος. ἐκουῶ αὐτὸ δὲ τῶν κατασημιῶν δέλων, γέγραφεν· ὅτι * ἐδίδαξεν ὁμολογεῖν τῆ φύσεων τὸ διάφορον, καὶ διαρεῖν τὰς φωνὰς καὶ ἀλλήλως τὰς φύσεων. αἱ δὲ ποιῶνται διαλέξεις ἐμαί μὲν ἕκ εἰσιν, ὅτι φωνήσασιν δὲ πρὸ αὐτῶν.

* μεταφύωμαι

* ἐδὲ τῶν κατασημιῶν

Κακίνο δὲ οἶμαι τοῖς εἰρημύροις * πρὸς πενεγκῶν ἀναγκαῖον. ἀφίκετο γὰρ πρὸς με ὁ θεοσεβέστατος ἐπίσκοπος Παῦλος τῆς Ἐμισίλων· εἶπα λόγον κεκινημένου πρὸς τῆς ὁρθῆς ἐκ ἀνωμότητος πίστεως, διεπυδαίνετό μου καὶ μάλα ἐσπουδασιμῶς, εἰ * σωμῶν τοῖς γραφεῖσι παρὰ τοῦ τῆς ἀοιδίμου μνήμης, καὶ τεισημακείου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου πρὸς Ἐπίκτητον ἐπίσκοπον τῆς Κορινθίων. ἐγὼ δὲ ἐφίλω· ὅτι εἰ σάξεται πρὸ ὑμῖν οὐ νεοθελῶν τὸ γράμμα·

* πρὸς πενεγκῶν

* σωμῶν

alias vero humanitati convenire (vt quæ dispensationi cum carne magis competant) nolim affirmare. Ego vero quod ab huiusmodi erroribus immunis sim, id tua integritas aliis facile testatum facere potest. Verumtamen opus erat vt illis quoque satisficeret, qui offensi fuerant. Scripsi itaque ad illius pietatem, me neque cum Ario, neque cum Apollinario sensisse vnam; neque Verbum Dei in carnem mutatum, aut econtra, carnem in diuinam naturam transformatam dixisse aliquando, propterea quod Dei Verbum immutabile & inalterabile sit; alterum vero impossibile: neque vocum differentias vsquam negauisse, vt qui scirem Dominum, modo vt Deum, modo vt hominem differere: quandoquidem simul & Deus & homo est. Hoc ipsum itaque significare volens, scripsit quod docuerit confiteri naturarum differentiam, vocesque pro naturarum inter se conditione distinguere. Huiusmodi autem sermones non mei sunt, sed ab ipso prolati.

Arbitror & illud quoque iam dictis addendum esse necessario. Venit ad me Paulus religiosissimus episcopus Emisenus: qui postquam de recta & inculpata fide aliquamdiu sermonem contulisset, rogauit ex me, & quidem instanter, iisne assentiret, quæ celebris memorie beatissimus pater noster Athanasius ad Epictetum Corinthiorum episcopum quondam scripserat. Ego vero respondi, prorsus & per omnia iis me assentiri; modo tamen scriptum illud apud vos extet incorruptum.

Multa enim ab inimicis veritatis in eo deprauata esse. Tum ille, se quoque epistolam illam apud se habere aiebat: velle autem ex iis quæ apud nos erant exemplaribus cognoscere, ipsorum libri corruptine sint, ansecus. Porro autem cum vetusta exemplaria accepisset, eaque cum illis quæ secum attulerat, contulisset, inuenit illa esse adulterata; petiitque ex libris qui apud nos erant, exempla describere, vt ad Antiochenam ecclesiam transmitteret: quod & factum est. Et hoc est, quod reuerendissimus ac piensissimus episcopus Ioannes Careno de me scripsit; nempe quod quæ de incarnatione Christi sunt, exposuerit, patrumque vna nobiscum contexuerit traditionem, quam propemodum, vt ita dicam, ex hominum animis expungi periculum erat. Quod si qui epistolam tamquam a Philippo reuerendissimo Romanæ ecclesiæ presbytero scriptam attulerint perinde sonantem ac si sanctissimus episcopus Sixtus depositionem Nestorii moleste accepit, eique opem tulerit; ne credat hoc sanctitas tua. Scripsit enim consona sanctæ Synodo, omniaque illius gesta confirmavit, ac nobiscum sentit. Si qua vero etiam epistola a quibusdam circumferatur, tamquam a me de iis quæ Ephesi acta sunt, prenitentiam agente, perscripta; & id quoque contemnatur. Nam per gratiam Saluatoris nostri sana mente sumus, neque rationis vsu excidimus. Fraternalitatem quæ tecum est, salutata. Quæ nobiscum agit, in Domino te salutata.

Ἐραπεποίηται ἡ ἐπιστολὴ ἐν αὐτῷ πολλὰ
ἄρα τῆς τῆς ἀληθείας ἐχθερῶν. σιω-
ἀνέσαιμι ἀνὰ πάντα τε καὶ πάντως. ὁ δὲ
πρὸς τὴν Ἐφάσον, ἔχον μὲν καὶ αὐτὸς
τὴν ἐπιστολὴν, βουλεύσθαι δὲ καὶ ἐκ τῆς
ἑστῆς ἡμῖν ἀπήραφον πληροφορηθῆ-
ναι, καὶ μαρτυρῶν, πότῳ ὄν ποτε τὰ αὐτῶν
βιβλία παρεποίηθη, ἢ μή. καὶ δὴ καὶ
λαβὼν ἀπήραφα παλαμὰ, καὶ οἷς
ἐπέφεροτο συμβαλὼν, ἠύρισκε πάντα
νεοθευμένα· καὶ προσέτερεν ἐκ τῆς
ἑστῆς ἡμῖν βιβλίων ἴσα ποιῆσαι, πέμ-
ψαι τε τῇ Ἀντιοχείᾳ ἐκκλησίᾳ· ὁ δὲ
καὶ γέρονε. καὶ τὸ ἐστὶν, ὁ γέγραφε
ὁ δὲ λαβείσας καὶ θεοφιλέσας ἐπι-
σκοπὸς Ἰωάννης τῷ * Καρλίῳ πρὸς * Μαρίῳ
ἐμοῦ· ὅτι ἔδειξεν τὰ πρὸς τῆς ἐνδυ-
ρασίως, σιωφάντας ἡμῖν καὶ τὴν
πατρῶν παράδοσιν, μικροῦ καὶ ἔξ
ἀνθρώπων, ἢ οὕτως εἶπω, γυμνάσαι
* κινδυνώουσαν. ἐὰν δὲ * ἀεικομί- * κινδυνώου-
ζωσί ἕνεκεν ἐπιστολῶν, ὡς γραφῆσαι * ἀεικο-
ἄρα τῆς δὲ λαβείσας πρεσβυτέρου τῆς * μίωσι
Ρωμαίων ἐκκλησίας Φιλίππου, ὡς-
αὖτε τῆς ὁσιωτάτου ἐπισκόπου Ἐύσου
χαλεπήσαντος ἐπὶ τῇ Νεστορίᾳ κατὰ-
ρέσει, καὶ * ἀρξάντος αὐτῶν, μὴ π- * ἀρξάν-
σβύτω τῆτο ἢ σὴ ὁσιότης· σύμφωνα * τος
ἡ τῇ ἀγία σιωδῶ γέγραφε, καὶ
πάντα ἐβεβαίωσε τὰ πρὸς αὐτῆς πρῶ- * ἐμοῦ
χθέντα, καὶ ἐστὶν * ὁμόφρον ἡμῖν. εἰ ὅ- * τος
δὴ καὶ ὡς παρ' ἐμοῦ γραφῆσαι παρα- * τος
κομίζοιτο πρὸς ἕνων ἐπιστολῆν, ὡς
μετανοοῦντος ἐφ' οἷς πεπεράχων καὶ
τῶν Ἐφεσίων πόλιν, γυμνάω καὶ τῆτο·
ἐσμὲν γὰρ διὰ τῶν τῆς σωτήρος χάριτος ἐν
καλῶ φρονός, καὶ τῆς εἰκότος ἐκ ἐκ-
πεφορημένα λογισμοῦ. πρὸς πε τῶν
παρὰ σοὶ ἀδελφότητα. σὲ ἢ σὼ ἡμῖν
ἐν κελίῳ πρῶτα γράβει.

I S O N